

THE REUNION

Sista Återträffen / Den Slutliga Hämnden

KARAKTÄRSLOOKBOOK SIGRID

Två filmer
Samma natt
Samma ö
Samma ensemble

En Nordic-noir thriller berättad i två perspektiv

En isolerad ö
En natt - två perspektiv

Det som i den första filmen framstår som skuld, paranoia och sammanbrott får i den andra en ny betydelse.

Händelser, blickar och tystnader förändras när samma natt ses från ett annat perspektiv.

VAD ÄR THE REUNION

The Reunion är en svensk psykologisk thrillerduologi berättad i två sammanlänkade långfilmer

Sista Återträffen

En grupp tidigare klasskamrater samlas på en isolerad ö i Stockholms ytterskärgård för en återträff som snabbt förvandlas till ett slutet rum av skuld, misstro och sönderfall.

Den Slutliga Hämnden

Samma natt, berättad ur ett annat perspektiv, där dolda motiv, förskjutna lojaliteter och ett äldre trauma långsamt träder fram.

Filmerna är skrivna för att fungera både som självständiga verk och som en större sammanhängande helhet. Tillsammans bildar dom en berättelse där publikens förståelse för karaktärerna förändras i takt med att mer av sanningen avslöjas.

Det här är inte två versioner av samma film. Det är två filmer som tillsammans öppnar ett större moraliskt och emotionellt rum.

Hur rollen fungerar i duologin

I en traditionell filmlookbook presenteras en roll oftast utifrån en enda båge, ett enda perspektiv och en enda publikupplevelse.

I The Reunion fungerar det annorlunda.

Utgångspunkten är att rollen är **densamma**, men att publikens förståelse av den förändras mellan filmerna.

I *Sista Återträffen* möter publiken personen utifrån det begränsade perspektiv som råder inne i gruppen den natten.

I *Den Slutliga Hämnden* fördjupas eller omtolkas samma roll genom ny information, andra relationer och ett annat emotionellt centrum.

Det innebär att rollen inte nödvändigtvis ska spelas som två olika personer.

Det viktiga är i stället att förstå:

- **vem personen är i sin kärna**
- **hur personen först uppfattas**
- **hur rollen senare fördjupas eller omvärderas**

Den här lookbooken är därför byggd för att ge en tydlig bild av:

- **rollens kärna**
- **rollen i film 1**
- **rollen i film 2**
- **hur helheten bör förstås**

SIGRID

Sigrid bär avståndet i rummet.

Behärskad, svårläst, van att inte bli sedd förrän det redan är för sent.

Hon är inte den som söker uppmärksamhet.

Inte den som tar ordet först.

Men det finns något i hennes stillhet som gör att hon aldrig riktigt går att avfärda när man väl lagt märke till henne.

Som barn var Sigrid en av dom som gled mellan de andras blickar.

Inte helt utanför, men tillräckligt osynlig för att inte riktigt räknas.

Det har satt sig i henne.

Som vuxen bär hon samma erfarenhet, men i en annan form:

kontroll, återhållsamhet och ett sätt att hålla sig själv sluten tills hon vet vad rummet kräver.

Det finns en styrka i Sigrid som inte annonserar sig.

En vana att klara sig själv.

Att läsa av, väga in och aldrig ge bort mer än nödvändigt.

Hon söker inte makt i öppen form.

Hon söker oberoende.

Möjligheten att stå utanför det spel som andra tycks falla tillbaka in i.

Men under den hållningen finns också något ömtåligt: minnet av att inte ha blivit vald, sedd eller riktigt insläppt.

Det är det som gör Sigrid så svår att få grepp om.

Och det är det som ger henne hennes särskilda tyngd.

Sigrid i Sista Återträffen (film 1)

I den första filmen framstår Sigrid som en av de mest svårplacerade personerna i gruppen.

Hon bär kontroll, återhållsamhet och en tydlig vana att inte ge bort mer av sig själv än situationen kräver.

Det finns något i hennes sätt att vara som gör att andra inte riktigt vet hur dom ska läsa henne – och just därför blir hon också lätt en projektion för deras antaganden.

Sigrid är inte socialt dominerande.

Hon söker inte rummets centrum.

Men hon står heller inte under det.

Hon bär en självständig tyngd som gör att hennes närvaro känns tydligare ju längre kvällen går.

I Sista Återträffen ska hon därför uppfattas som en person som länge levt med erfarenheten av att inte bli riktigt sedd – och som därför byggt upp ett vuxet skydd av integritet, kontroll och avstånd.

Det viktiga är att hennes slutna hållning inte spelas som kyla.

Den ska kännas som självbevarelse.

Som en människa som tidigt lärde sig att det säkraste sättet att överleva i en grupp var att inte ge den för mycket makt över ens inre.

Sigrid i Den Slutliga Hämnden (film 2)

I den andra filmen fördjupas Sigrid genom hennes osynlighet.

Det som i den första filmen framstod som reserverad styrka får här en tydligare resonans av ett liv präglad av att ha stått vid sidan av, blivit förbises och lärt sig leva med att andra sällan haft en klar bild av vem hon egentligen är.

Sigrid bär fortfarande samma kontroll.

Men i den andra filmen blir det också tydligare att kontrollen skyddar något sårbart: en gammal erfarenhet av att inte riktigt räknas, inte riktigt bli vald, inte riktigt bli insläppt.

Det gör henne till en av de mest stilla tragiska rollerna i gruppen.

Inte för att hon är svag, utan för att hon bär sin ensamhet så väl att andra nästan inte märker den.

I Den Slutliga Hämnden behöver Sigrid därför bära både integritet och gammal utsatthet samtidigt. Hon får inte spelas som mystisk i konstlad mening. Det viktiga är att hennes svårlesthet känns levd, inte konstruerad.

Hon är inte gåtfull för att dölja makt.

Hon är svår att nå därför att hon länge fått klara sig utan att bli riktigt sedd.

Sigrid är en roll där film 2 inte förändrar henne kraftigt, men gör hennes position mycket mer känslomässigt begriplig.

Hon går från att kunna uppfattas som distanserad till att bli djupt mänsklig i sin återhållna ensamhet.

Helheten

Sigrid bär samma kärna genom båda filmerna:
en människa som länge levt med erfarenheten av att stå nära andra
utan att riktigt bli insläppt.

I den första filmen framstår det som återhållsamhet, kontroll och
ett tydligt självvalt avstånd.

I den andra ser vi tydligare att samma hållning också rymmer gammal
ensamhet, utsatthet och ett liv där osynlighet blivit en del av
självskyddet.

Det avgörande är att Sigrid aldrig får spelas som bara reserverad.
Hennes slutenhet är verklig, men den är inte tom.
Den bär minnet av att inte riktigt ha blivit sedd, vald eller
förstådd.

Hon söker inte centrum.
Hon söker inte makt.
Hon söker en plats där hon kan finnas utan att ännu en gång
definieras av andras blickar.

Det är samma person i båda filmerna.

Det som förändras är inte hennes avstånd, utan vår förståelse av vad
det avståndet skyddar.

Det viktiga här är att Sigrid inte blir "mystisk kvinna", utan någon
vars tystnad och integritet har en tydlig mänsklig och emotionell
grund.

Spelriktning

Spelålder: 30-35

Sigrid är en roll som kräver stark återhållsamhet, inre integritet och förmåga att bära mycket utan att signalera det öppet.

Skådespelaren måste kunna bära:

- stillhet utan passivitet
- kontroll utan kyla
- en människa som länge lärt sig att skydda sig genom att inte ge andra full tillgång till hennes inre

Sigrid rör sig genom gruppen med ett tydligt självbevarande avstånd.

Hon söker inte uppmärksamhet, men hon försvinner inte heller.

Det gör att rollen måste spelas med precision i blick, hållning och små sociala reaktioner snarare än genom tydliga yttre markeringar.

Samtidigt måste det finnas något sårbart under hennes kontroll.

En erfarenhet av att inte riktigt bli sedd, inte riktigt bli vald, inte riktigt bli insläppt.

Det ska inte spelas ut, men det måste kännas.

Rollen kräver därför en skådespelare som kan spela:

- lågmäld självständighet
- återhållen ensamhet
- en människa vars integritet både är styrka och skydd

I den första filmen ska Sigrid framför allt kännas svårläst, samlad och självstyrd.

I den andra måste samma kontroll finnas kvar, men med tydligare resonans av gammal osynlighet och en mer känslig mänsklig botten.

Sigrid ska inte spelas som kylig överklassdistans.

Hon ska inte heller spelas som hemligt trasig.

Det avgörande är att hon känns som en människa som byggt sitt lugn på att inte längre förvänta sig att bli fullt sedd av andra.

Castingnot:

En skådespelare med stark stillhet, tydlig integritet och förmåga att bära både avstånd och sårbarhet samtidigt. Rollen kräver precision, återhållsamhet och ett uttryck där det mest avgörande ligger i det som hålls tillbaka. uttryck där mycket lever i det enkla och oskyddade.

Projektstatus

The Reunion utvecklas för närvarande som en svensk/europeisk samproduktion.

Båda långfilmsmanusen är färdigställda på svenska och engelska, och projektet har redan uppmärksammats internationellt genom finalistplaceringar och en vinst i etablerade manustävlingar.

Projektet befinner sig i ett skede där svensk huvudproducent ännu inte är knuten, men där aktiv dialog förs kring framtida samproduktionsstruktur, regi och vidare utveckling.

Casting kommer i ett senare skede att ske inom ramen för den producentledda processen.

Vid intresse

För den som vill uttrycka tidigt intresse för projektet eller för en specifik roll går det bra att kontakta:

Staffan von Zeipel

Screenwriter & Creator

staffan.vonzeipel@zeipels.com

<https://www.zeipels.se/duologyeng-cast/>

